

Pilaitės giesmininkų šalikelėje – pilaitiškė LIDA TAMULEVIČIENĖ

Lida Tamulevičienė – viena ištikimesnių ir aktyvesnių pilaitiškų poezijos pavasario dalyvių. Jos eilių galima pasiskaityti ne tik Pilaitės giesmininkų eilėraščių rinktinėse. Retsykiais savo poezija pasidalina ir Vilniaus universiteto Chemijos fakulteto, kurio bibliotekoje dirba, laikraštyje „Acetonas“. Lidos eilės paprastos, bet visada gyvastingos ir aktualios. Jos apie nepaprastą paprastą gyvenimą. Jomis ir užveriami XIII-ojo pilaitiško poezijos pavasario „Kas po tūkstančio metų ras tavo pėdsakus, Tėvyne?“, kuris buvo skirtas lietuvininkų krašto dainų rinkėjo, teologo, K. Donelaičio „Metų“ parengėjo ir poeto Liudviko Rėzos 240-osioms gimimo metinėms, vartai.

RŪPINTOJĖLIS

Koksai graudus rūpintojėlis
Šalikėlėj kaip ištremtasis sėdi.
Pro šalį lekiantys gyvenimai
Erškėčių vainike krauju užgieda.

Jam gegužės giesmes beciepsi kielė.
Žolynais nieks jo nebekaišo,
O tas, kuris praeidamas kepurę kėlė,
Mediniu kryželiu kalnelyje užgaišo.

Maldavimai dar retkarčiais aplanko
Už išprašytą rytdieną vien pažadai beplaukia
Nugairintas akis rūpintojėlis merkia
Ir pažadų išpildymo laukia.

LAPKRIČIO 2-OJI

Vieną kart į metus
Mirusieji švenčia gyvenimą,
Kada žvakių liepsnelėm
Pasipuošia jų buveinė.
Varva vaško lašais
Pragyventi metai ir dienos.
Dega žvakių šviesoj
Laikinumas,
amžinybės akimirkoj.

NETEKTIS

Sugrįžti į namus, o jie nebe tie,
Nors kiekvienas daiktelis toksai išskaudėtas.
Paskutinis išeinantis nešas tavo šaknis,
Namų dvasią į karštą įdėtą.

Pastatytą ant stalo žvakę degi
Jos liepsnoj giminės vėlės
Nejauti kaip prie švento paveikslo klumpi
Meldies ir verki savo gėlą.

Sielvartas rodos šitoks sunkus
Kas daugiau gali širdį taip gildyti?
Begaliniai dvasioje tvirtas žmogus
Save kelti, paglostyt ir gydyti.

Ir po daugel dienų praeitin, praeitin
Pajunti, sielvarto rūbas per siauras
Meti jį dalimis netekčių šulinin
Dengi atminties dangčiu kiauru.

Parengė Pilaitės kronikininkė Angelė Šarlauskienė